

LITERA

We know
books

Nine Rules to Break When Romancing a Rake

Sarah MacLean

Copyright © 2010 Sarah Trabucchi

Toate drepturile rezervate.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Nouă reguli de nesocotit
Sarah MacLean

Copyright © 2021 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Nouă reguli de nesocotit / Sarah MacLean
trad. din lb. engleză: Cristian Botea - București: Lira, 2021

ISBN 978-606-33-7817-1

I. Botea, Cristian (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

Nouă reguli de nesocotit

Traducere din limba engleză
Cristian Botea

LITERA
București

capitolul 1

*Londra, Anglia
Aprilie 1823*

Ciocănitul neconținut îl trezi.

La început îl ignorase, somnul înăbușind sursa zgomotului iritant.

Se lăsă o pauză lungă, iar peste dormitor se așternu o tăcere profundă.

Gabriel St. John, marchiz de Ralston, sorbi lumina începutului de dimineață care scălda încăperea decadentă. Preț de clipă, rămase nemișcat, remarcând culorile bogate ale camerei cu pereții împodobiți de tapiserii din mătase și cu margini aurite - paradisul strident al plăcerilor senzuale.

Se întinse către femeia voluptuoasă de lângă el, și un zâmbet slab îi jucă pe buze când ea își lipi trupul dornic și gol de-al lui - combinația dintre ora matinală și pielea ei fierbinte îl readuse în pragul somnului.

Stătea nemișcat, cu ochii închiși, trecându-și absent vârful degetelor peste umărul gol al partenerei sale de pat, în vreme ce o mână mlădioasă, feminină, îi mângâia suprafețele rigide ale trunchiului. Direcția în care aluneca mâna aducea o promisiune erotică întunecată.

Atingerea ei devenea tot mai hotărâtă și mai fermă, iar el îi răsplăti priceperea cu un mârâit gutural de plăcere.

Apoi ciocănitul începu din nou - tare și neîntrerupt, la ușa din lemn masiv de stejar.

- Oprește-te!

Ralston sări din patul amantei, pregătit să-l îngrozească pe intrus, determinându-l să-l lase în pace restul

diminietii. Abia își trăsese cămașa de noapte din mătase înaintea să smucească ușa cu o înjurătură.

În prag stătea fratele lui gemăn, îmbrăcat impecabil și cu manichiura perfectă, de parcă ar fi fost un lucru firesc să îți cauți fratele acasă la amanta lui, la revărsatul zorilor. În spatele lui Nicholas St. John stătea un servitor care băguia.

- Milord, am făcut tot posibilul să-l împiedic să...

Privirea de gheață a lui Ralston îi opri cuvintele în gât.

- Lasă-ne!

Nick se uită cum lacheul plecă grăbit și își arcui amuzat o sprânceană.

- Uitasem cât de fermecător ești dimineața, Gabriel.

- Ce naiba te aduce aici la ora asta?

- Am mers întâi la reședința Ralston, spuse Nick. Cum nu era acolo, asta părea cel mai probabil loc în care să te găsească.

Își lăsă privirea să treacă de fratele lui și să zăbovească asupra femeii așezate în mijlocul patului uriaș. Cu un rânjet indolent, Nick o salută dând din cap pe amanta fratelui său.

- Nastasia. Îmi cer scuze pentru deranj.

Frumoasa grecoaică se întinse ca o piscică, senzuală și rafinată, lăsând cearșaful pe care îl ținea cu falsă modestie să alunece, dezvăluind un sân savuros. Un zâmbet ațâțător îi jucă pe buze în timp ce spuse:

- Domnule Nicholas, vă asigur că nu sunt deloc deranjată. Poate ați dori să vă alăturați nouă... Făcu o pauză sugestivă. La micul dejun.

Nick zâmbi apreciativ.

- O ofertă tentantă.

Ignorând discuția, Ralston îl atacă.

- Nick, dacă ai atâta nevoie de compania unei femei, sunt sigur că îți puteam găsi un loc în care să te poți bucura de ea, fără să-mi deranjezi mie odihna.

Nick se sprijini de pragul ușii, lăsându-și privirea să zăbovească asupra Nastasiei, înainte de a-și întoarce atenția la Ralston.

- Te odihneai, frățioare?

Ralston se retrase din ușă și merse spre un lavoar din colțul camerei, șuierând în timp ce-și stropea fața cu apa înviorătoare.

- Te distrezi, nu?

- Nespus.

- Nick, ai câteva secunde să-mi zici ce cauți aici, până nu mă enervez că am un frate mai mic și te dau afară.

- E interesant că ai ales să formulezi așa, zise Nick relaxat. Întâmplarea face să fi venit aici tocmai pentru că-mi ești frate mai mare.

Ralston își înălță capul să-i întâlnească privirea fratelui său, în timp ce picăturile de apă i se prelingeau pe față.

- Vezi tu, Gabriel, se pare că avem o soră.

- O soră vitregă.

Ralston vorbi fără nici o nuanță, privind în jos spre avocatul său, așteptând ca bărbatului cu ochelari să-i treacă emoțiile și să explice contextul aceluia anunț surprinzător. Ralston își perfecționase tactica de intimidare în sălile de pariuri din toată Londra și se aștepta ca aceasta să funcționeze rapid, să-l facă pe omuleț să vorbească.

Avea dreptate.

- Eu... Adică, milord...

Ralston îl întrerupse, în timp ce traversa biroul să-și pună ceva de băut.

- Scui-pă tot, omule. Nu am întreaga zi la dispoziție.

- Mama dumneavoastră...

- Mama mea, dacă se poate folosi cuvântul ăsta pentru ființa neubitoare care ne-a născut, a plecat din Anglia pe continent cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. Învărti în pahar lichidul de culoarea

chiblimbarului, luându-și o față plictisită. De ce-ar trebui să credem că fata asta ne e soră și nu-i o impostoare care vrea să profite de buna noastră credință?

- Tatăl ei e un comerciant venețian cu foarte mulți bani, pe care i-a lăsat ei în întregime. Avocatul făcu o pauză și își potrivi ochelarii, privind prudent spre Ralston. Milord, el nu avea nici un motiv să mintă în legătură cu nașterea ei. Într-adevăr, toate sursele spun că el ar fi preferat să nu vă fi informat despre existența sa.

- Și atunci de ce-a făcut-o?

- Nu are alte rude, deși mi s-a spus că avea prieteni dornici s-o primească. Însă documentele care mi-au fost trimise la birou arată că mama dumneavoastră e responsabilă pentru asta. A cerut ca - făcu o pauză, nesigur - soțul ei... s-o trimită pe... sora dumneavoastră... aici dacă se întâmplă ca el să tragă să moară. Mama dumneavoastră era convinsă că - își dresе glasul - veți face ce e corect pentru familia dumneavoastră.

Zâmbetul lui Ralston nu avea nici urmă de amuzament.

- Nu e ironic că mama a făcut apel la obligațiile noastre față de familie?

Avocatul nu pretinse că ar fi înțeles greșit comentariul.

- Într-adevăr, milord. Dar, dacă îmi permiteți, fata e aici, și e foarte dulce. Nu știu ce să fac cu ea.

Nu spuse mai multe, dar sensul fu înțeles: „Nu sunt sigur dacă să v-o dau pe mână“.

- Sigur, trebuie să stea aici, spuse Nick în cele din urmă, atrăgând recunoștința avocatului și o privire iritată din partea fratelui său. O s-o primim. Bănuiesc că e în stare de șoc.

- Într-adevăr, milord.

Avocatul aprobă în grabă, agățându-se de bunătatea din ochii lui Nick.

- Nu știam că poți lua asemenea decizii în casa asta, frățioare, spuse târăgănat Ralston, fără a-l scăpa din ochi pe avocat.

- Doar îi scurtez agonia lui Wingate, răspunse Nick, dând din cap spre avocat. N-o să-ți respingi familia.

Desigur, Nick avea dreptate. Gabriel St. John, al șaptelea marchiz de Ralston, nu avea să-și alunge sora, în ciuda dorinței profunde de a o face. Trecându-și mâna prin părul negru, Ralston se miră de furia care încă îl cuprindea când se gândea la mama lor, pe care nu o mai văzuse de foarte mulți ani.

Se măritase la o vârstă fragedă - abia implinise 16 ani - și, după un an, născuse doi gemeni. Plecase după un deceniu, fugise pe continent, lăsându-și disperată fiii și pe tatăl lor. Gabriel ar fi simțit milă față de orice altă femeie, i-ar fi înțeles teama și i-ar fi iertat fuga. Dar văzuse tristețea tatălui său și simțise durerea provocată de pierderea unei mame. Și înlocuise tristețea cu furia. Trecuseră ani până să poată vorbi despre ea fără să simtă un nod de mânie în gât.

Iar acum, când află că mai distrusese o familie, rana se redeschise. Îl înfuria gândul că mai născuse un copil - ba chiar o fată - și o lăsase să trăiască fără mamă. Sigur, mama sa avusese dreptate. Urma să facă, într-adevăr, ce era corect pentru familia sa. Avea să facă tot ce putea să plătească pentru păcatele ei. Și probabil asta îl înfuria cel mai mult în toată situația - că mama lui încă îl înțelegea. Că încă puteau fi în continuare legați unul de celălalt.

Își lăsă paharul jos și se întoarse la locul său din spațele biroului lat de mahon.

- Unde e fata, Wingate?

- Cred că a fost condusă în camera verde, milord.

- Ei bine, am putea s-o aducem.

Nick se îndreptă spre ușă, o deschise și trimise un servitor nevăzut să o aducă pe fată.

Se lăsă o tăcere grea, iar Wingate se ridică și își netezi agitat vesta.

- Într-adevăr. Îmi permiteți, domnule?

Gabriel îl fixă cu o privire iritată.

— E o fată bună. Foarte dulce.
— Da. Ai spus asta. În ciuda a ceea ce crezi tu despre mine, Wingate, nu sunt un câpcăun căruia îi plac fetele tinere. Făcu o pauză, și unul din colțurile gurii îi zvâcni. Cel puțin, nu fetele tinere cu care mă înrudesc.

Sosirea surorii lor îi răpi lui Gabriel plăcerea de a fi martor al dezaprobării avocatului. Când ușa se deschise, se ridică și făcu ochii mici când văzu privirea albastră familiară ațintită asupra sa din cealaltă parte a camerei.

— Dumnezeule!

Cuvintele lui Nick oglindeau gândurile lui Gabriel.

Fără îndoială, fata era sora lor. Pe lângă ochi, de un albastru la fel de intens ca ai ochilor fraților ei, avea bărbia puternică și părul negru și cârlionțat ce-i caracteriza pe cei doi. Arăta exact ca mama lor — înaltă și mlădiaoasă, cu un foc de netăgăduit în privire. Gabriel înjură pe mutește.

Nick își reveni primul și făcu o plecăciune adâncă.

— *Enchantée*, domnișoară Juliana. Eu sunt fratele tău, Nicholas St. John. Iar acesta, spuse el arătând către Ralston, este fratele nostru, Gabriel, marchiz de Ralston.

Ea făcu o reverență grațioasă, se ridică și arătă spre sine cu o mână delicată.

— Eu sunt Juliana Fiori. Mărturisesc că nu mă așteptam... Făcu o pauză, căutând cuvântul. *I gemelli*. Scuze, nu știu cuvântul în engleză.

Nick zâmbi.

— Gemeni. Nu, cred că nici mama nu se aștepta la *i gemelli*.

Gropița de pe obrazul Julianei semăna perfect cu a lui Nick.

— Cum spui tu. E izbitor.

— Ei bine... Wingate își drese glasul, atrăgându-le atenția celorlalți. Eu voi pleca dacă domniile mele nu mai au nevoie de mine.

Omulețul se uită de la Nick la Ralston, nerăbdător să se permită să iasă.

— Poți să pleci, Wingate, spuse Ralston cu o voce de gheată. Chiar abia aștept.

Avocatul plecă, făcând grăbit o plecăciune, de parcă s-ar fi temut că n-ar mai fi putut scăpa dacă mai șovăia mult. După plecarea lui, Nick i se adresă Julianei:

— Nu te lăsa păcălită de Gabriel. Nu e chiar așa periculos pe cât pare. Uneori îi place pur și simplu să facă pe stăpânul moșiei.

— Poate pentru că sunt stăpânul moșiei, Nicholas, îi răspunse Ralston sec.

Nick îi făcu cu ochiul surorii sale.

— E cu patru minute mai în vârstă, dar nu se poate abține să nu-mi scoată ochii cu asta.

Juliana îi oferi lui Nick un zâmbet firav înainte de a-și întoarce privirea albastră senină spre fratele mai mare.

— Domnul meu, aș vrea să plec.

Gabriel încuviință din cap.

— E de înțeles. O să pun să ți se aducă lucrurile într-o cameră de sus. Sigur ești epuizată după călătorie.

— Nu, nu m-ai înțeles. Vreau să plec din Anglia. Să mă întorc la Veneția.

Cum nici Gabriel, nici Nick nu spuseră nimic, ea continuă, gesticulând în timp ce vorbea cu un accent îngroșat de emoția care se strecura în cuvintele ei.

— Vă asigur că nu pot înțelege de ce a insistat tata să vin aici. Acasă am prieteni care m-ar primi bucuroși...

Gabriel o întrerupse ferm:

— O să rămâi aici.

— *Mi scusi*, milord. Aș prefera să nu rămân.

— Mă tem că nu ai de ales.

— Nu mă poți ține aici. Locul meu nu este aici. Nu cu voi... nu în... Anglia.

Scuipă cuvântul, de parcă ar fi avut un gust rău.

— Uți că ești pe jumătate englezoaică, spuse Nick amuzat.

— Niciodată! Sunt italiancă!

Ochii albaștri îi scânteiară.

- Se vede în personalitatea ta, pisicuțo, spuse Gabriel tărăgănat. Dar ești întocmai portretul mamei noastre.

Juliana privi spre pereți.

- Portrete? Ale mamei noastre? Unde?

Nick chicoti, fermecat de neînțelegere.

- Nu. N-o să găsești aici tablouri cu ea. Gabriel spunea că *arăți* ca mama noastră. Ba chiar întocmai ca ea.

Juliana tăie aerul cu o mână.

- Să nu-mi mai spui niciodată așa ceva. Mama noastră era o...

Se opri, iar tăcerea care se lăsă în cameră deveni apă-sătoare de la epitetul nerostit.

Buzele lui Ralston se încrețiră într-un surâs.

- Văd că am găsit un lucru asupra căruia putem fi de acord.

- Nu mă poți obliga să rămân.

- Mă tem că pot. Deja am semnat actele. Ești sub protecția mea până te măriți.

Ea făcu ochii mari.

- E imposibil. Tata n-ar fi cerut niciodată așa ceva. Știa că nu am nici o intenție să mă mărit.

- De ce nu? întrebă Nick.

Juliana se întoarse spre el.

- Mă așteptam ca voi să înțelegeți mai bine decât restul lumii. N-o să repet păcatele mamei.

Gabriel miji ochii.

- Nu e nici un motiv pentru care ai semăna cu...

- O să mă ierți dacă nu vreau să risc asta, milord. Sunt sigură că putem ajunge la un acord.

În momentul acela, hotărârea lui Gabriel era luată.

- Nu ai cunoscut-o pe mama noastră?

Juliana stătea perfect dreaptă și mândră, privindu-l în ochi pe Ralston, fără să clipească.

- Ne-a părăsit acum aproape zece ani. Cred că la fel s-a întâmplat și cu voi, nu?

Ralston aprobă.

- Nici n-aveam 10 ani.

- Atunci, cred că nici unul dintre noi n-o iubește prea mult.

- Așa e.

Stătură mult timp așa, fiecare testând adevărul din cuvintele celuilalt. Gabriel vorbi primul:

- O să-ți fac o propunere.

Juliana clătină din cap, refuzând imediat, înainte ca Ralston să-și ridice o mână și să-i oprească vorbele.

- Asta nu e o negociere. O să stai două luni. Dacă după această perioadă hotărăști că preferi să te întorci în Italia, o să fac aranjamentele necesare.

Ea își înclină capul, de parcă s-ar fi gândit la ofertă și la posibilitatea de a fugi. În cele din urmă, dădu aprobator din cap.

- Două luni. Nici o zi în plus.

- Îți poți alege un dormitor de sus, surioară.

Ea făcu o plecăciune adâncă.

- *Grazie*, milord.

Se întoarse spre ușa biroului, dar fu oprită de curiozitatea lui Nick.

- Câți ani ai?

- 20.

Nick aruncă o privire rapidă înspre fratele său, apoi continuă:

- Va trebui să fii introdusă în societatea londoneză.

- Nu prea cred că este nevoie, o să stau aici doar opt săptămâni.

Felul în care accentuase ultimele cuvinte sublinia clar ideea.

- O să vorbim despre asta după ce te instalezi.

Ralston puse punct conversației și o conduse spre ieșire, deschise ușa biroului și strigă către majordom:

- Jenkins, te rog s-o conduci sus pe domnișoara Juliana și să pui pe cineva s-o ajute pe camerista ei la despachetat. Se întoarse spre Juliana. Ai o cameristă, nu?

- Da, spuse ea amuzată. Trebuie să-ți amintesc că romanii au adus civilizația în țara *ta*!

Ralston ridică din sprâncene. **We know books**

- Ai de gând să ne faci zile fripte?

Juliana zâmbi angelic.

- Am fost de acord să rămân, milord. Nu să tac.

El se întoarce spre Jenkins.

- De acum, o să stea cu noi.

Juliana clătină din cap, privindu-și fratele în ochi.

- Doar două luni.

El își revizui afirmația, încuviințând din cap.

- O să stea cu noi *deocamdată*.

Majordomul nici nu clipi la anunțul surprinzător, ci răspunse calm:

- Prea bine, milord.

Trimise câțiva servitori să-i ducă sus valizele Julianeii, apoi o conduse pe tânăra.

Mulțumit că avea să se facă după voia lui, Ralston închise ușa biroului și se întoarce spre Nick, care stătea sprijinit de bufet, cu un zâmbet indolent pe față.

- Bravo, frățioare, spuse Nick. Dacă ar ști *societatea* că ai un simț atât de puternic al obligațiilor de familie... reputația ta de inger căzut ar fi distrusă.

- Ai face bine să încetezi cu trâncâneala.

- Serios, e înduioșător. Marchizul de Ralston, cel ticălos, anihilat de o copilă.

Ralston se îndepărtă de fratele său, îndreptându-se spre birou.

- N-ai vreo statuie care trebuie curățată? O femeie mai în vârstă din Bath, cu o sculptură care trebuie neapărat identificată?

Nick își întinse picioarele și puse o cizmă lucioasă peste alta, refuzând să muște momeala fratelui său.

- De fapt, am. Dar va trebui să aștepte - împreună cu mulțimea de admiratoare ale mele. Aș prefera să-mi petrec după-amiaza cu tine.

- Nu te-am invitat să o faci.

Nick deveni serios.

- Ce se întâmplă peste două luni? Când o să vrea să plece, și tu n-o să poți permite asta? Cum Ralston nu răspunse, Nick insistă: Nu i-a fost ușor. Părăsită de mamă la o vârstă atât de fragedă... După care și-a pierdut și tatăl.

- Nu e diferit de cazul nostru, replică Ralston prefăcându-se dezinteresat, în timp ce căuta printr-un teanc de scrisori. De fapt, ți-aș aminti că noi ne-am pierdut tatăl odată cu mama.

Nick rămase cu privirea ațintită asupra lui.

- Noi ne-am avut unul pe altul, Gabriel. Ea nu are pe nimeni. Știm mai bine decât oricine cum e să fii în locul ei, cum e să fii părăsit de toți cei pe care i-ai avut vreodată, de toți cei pe care i-ai iubit vreodată.

Ralston îl privi pe Nick în ochi, întristat de amintirile copilăriei lor. Gemenii supraviețuiseră după ce fuseseră abandonați de mamă, iar tatăl lor căzuse pradă disperării. Nu avuseseră o copilărie plăcută, dar Nick avea dreptate - fuseseră alături unul de altul. Iar asta contase.

- Dacă am învățat ceva privind-i pe părinții noștri, atunci am învățat că iubirea e supraestimată. Contează responsabilitatea. Onoarea. Juliana ar face bine să înțeleagă asta de tânăra. Acum ne are pe noi. Și se pare a nu crede că ar fi prea mult. Dar va trebui să-i fie de-ajuns.

Frații tăcură, fiecare pierdut în propriile gânduri. În cele din urmă, Nick spuse:

- Va fi greu să facem societatea s-o accepte.

Ralston înjură fără menajamente, recunoscând adevărul din cuvintele fratelui său.

Ca fiică a unei femei care nu divorțase cum se cuvine, Juliana nu avea să fie acceptată imediat în societate. În cel mai bun caz, Juliana avea să fie privită ca fiica unei doamne alungate din înalta societate și urma să se lupte pentru a scăpa de mantia grea a reputației întinate a mamei sale. În cel mai rău caz, Juliana avea să fie privită ca fiica nelegitimă a unei marchize decăzute și a amantului ei, un italian de rând.

- O să i se pună la îndoială legitimitatea, zise Nick.